

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Asan/9/2018
Identifikačné číslo spisu: 1015200075
Dátum vydania rozhodnutia: 29.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015200075.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Príbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Mgr. U. D., bytom N. XX, C., zastúpený: JUDr. Ján Mišura, PhD., advokát so sídlom Záhradnícka 27, Bratislava, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát, so sídlom Špitálska 14, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-BA-KDI21-190/2014-P zo dňa 3. decembra 2014, konajúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/9/2015-59 zo dňa 5. októbra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/9/2015-59 zo dňa 5. októbra 2017 z a m i e t a.

Účastníkom sa náhrada trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č.k. 6S/9/2015-59 zo dňa 5. októbra 2017 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-BA-KDI21-190/2014-P zo dňa 03.12.2014. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 168 a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal.

2. Napadnutým rozhodnutím č. KRPZ-BA-KDI21-190/2014-P zo dňa 03.12.2014 žalovaný ako odvolací orgán postupujúc podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa - Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave V č. ORP-P-501/BAV-OBCP-2014 zo dňa 15.10.2014, ktorým uznal žalobcu za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), keď ako účastník cestnej premávky porušil ust. § 3 ods. 2 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“) s poukazom

na § 137 ods. 2 písm. o/ tohto zákona, na tom skutkovom základe, že dňa 11.04.2014 v čase okolo 9.20 hod. v Bratislave na Balkánskej ulici v smere od hraničného prechodu Rajka smer Rusovce viedol motorové vozidlo zn. Jaguar, EČ: C pričom neuposlúchol pokyn vyplývajúci z vodorovného dopravného značenia „V1b“ - dvojité pozdĺžne súvislé čiary a to tak, že cez toto vodorovné dopravné značenie so svojim vozidlom prešiel a predchádzal vozidlá na mieste, kde je to zakázané. Za tento skutok mu orgán verejnej správy prvého stupňa uložil podľa § 22 ods. 2 písm. e/ zákona o priestupkoch sankciu - pokutu vo výške 100,- € a zákaz činnosti viesť vozidlá na dobu 1 mesiac s tým, že zákaz činnosti začína plynúť dňom právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Orgán verejnej správy prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opísal priebeh správneho konania, vydanie rozkazu zo dňa 21.05.2014, obsah žalobcom podaného odporu voči nemu. Taktiež bol popísaný stručný obsah výpovedí vo veci vypočutých svedkov - službu konajúcich zasahujúcich príslušníkov PZ, a to C. a E., ako aj obsah výpovede žalobcu zo dňa 15.10.2014. Ďalej uviedol, že pri určovaní druhu sankcie a výmery postupoval v zmysle § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch a prihliadol na závažnosť priestupku, ktorý žalobca spáchal závažným spôsobom, a to v mieste a čase kedy bola premávka v danom úseku hustá a on mohol svojim konaním spôsobiť dopravnú nehodu. K okolnostiam, za ktorých bol skutok spáchaný nemal možnosť prihliadnuť, nakoľko žalobca spáchanie priestupku poprel. Vzhľadom na to, že žalobca za posledné dva roky nemal záznam v karte vodiča za závažné porušenie pravidiel cestnej premávky rozhodol o sankcii v dolnej hranici a zákaz činnosti mu uložil na spodnej hranici, čo považoval za postačujúce na nápravu žalobcu, aby sa do budúcnosti podobných skutkov nedopustil. Konštatoval, že z vykonaných dôkazov mal za dostatočne preukázané spáchanie priestupku žalobcom, pričom dôkazy priamo aj nepriamo preukazovali spáchanie priestupku a vzájomne si neodporovali. Záznam o skutku na úseku cestnej dopravy bol prvotným listinným dôkazom spísaným na mieste, kde bol žalobca zastavený a kontrolovaný, a to ihneď po spáchaní priestupku. Úradný záznam bol spísaný po skončení služby hliadky PZ v deň spáchania priestupku. Tieto dôkazy boli podporené aj ďalšími vykonanými dôkazmi - fotodokumentáciou, náčrtom z miesta spáchania priestupku a najmä svedeckými výpoveďami policajtov. Fotodokumentácia a aj náčrtok boli vyhotovené po spáchaní priestupku a osvedčovali tú skutočnosť, že na mieste spáchania priestupku sa nachádzalo vodorovné dopravné značenie „V1b“, pričom iný záznam zo spáchania priestupku nebol vyhotovený z dôvodu, že z povahy veci vyplývalo, že ani nemohol byť vyhotovený, nakoľko policajti spáchanie priestupku zistili pri bežnej hliadkovej službe počas jazdy služobným motorovým vozidlom. Policajti pri spisovaní úradného záznamu neporušili žiadny zákon a ani interný predpis a preto nemohol tento dôkaz byť vyhodnotený ako nezákonný. Taktiež zákon nevyklučuje spôsobilosť byť svedkom policajtom, ktorí objasňovali priestupok. Výpovede policajtov sú dôkazom ako ktorýkoľvek iný, nemá ani väčšiu ani menšiu procesnú váhu a ak je vykonaný riadnym procesným spôsobom a jeho obsah nie je v rozpore s inými tvrdeniami preukazujúcimi ako ku skutku došlo, nie je možné ho spochybňovať iba preto, že príslušník polície voči podozrivému z priestupku zakročil ako prvý a je v jeho záujme usvedčiť priestupcu zo spáchania priestupku. Až v prípade, ak inými dôkazmi by bolo preukázané neobjektívne, prípadne zaujaté tvrdenia príslušníka polície o dokumentovanom skutku bude potrebné vykonanie ďalších dôkazov. Počas konania neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by preukazovali zaujatosť policajtov a ani žalobca počas konania neuviedol žiadne relevantné dôvody, prečo by mali policajti uviesť do záznamu o skutku a úradného záznamu nepravdivé údaje a prečo by mali nepravdivo vypovedať. V spise nebol žiaden dôkaz preukazujúci zaujaté tvrdenia policajtov a ani počas konania neboli navrhnuté dôkazy, ktorými by tieto skutočnosti sa mohli preukázať. V danom prípade stáli oproti sebe tvrdenie obvineného, že skutok sa nestal, ktorý však nebol podložený žiadnymi dôkazmi a na druhej strane dôkazy zabezpečené policajtmí a správnym orgánom, ktoré sa v podstatných skutočnostiach neodlišovali, naopak vzájomne sa dopĺňali a tvorili celok preukazujúci spáchanie priestupku žalobcom. Tieto dôkazy boli zabezpečené zákonným spôsobom a nebol dôvod spochybňovať ich pravdivosť, nakoľko boli podložené aj svedeckými výpoveďami.

4. Žalobca podal proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy prvého stupňa odvolanie, o ktorom žalovaný rozhodnutím č. KRPZ-BA-KDI21-190/2014-P zo dňa 03.12.2014 rozhodol tak, že odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa potvrdil.

5. Žalobca vo svojej žalobe namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu na posúdenie veci orgánom verejnej správy prvého stupňa a zároveň ho pokladal za nepreskúmateľné. Mal za to, že v konaní bola zásadným spôsobom porušená prezumpcia jeho nevinu. Žalovaný neodstránil vytýkané nedostatky prvostupňového rozhodnutia, nedoplnil dokazovanie a nevysporiadal sa s jeho námietkami. Namietal zistený skutkový stav a prijatý záver o tom, že skutok sa stal. Z priloženej fotodokumentácie v administratívnom spise bolo možné vyvodiť len to, že skutok sa nestal, nakoľko nebolo v ňom zachytené žiadne konanie, ktoré by bolo možné považovať za priestupok a ktoré by mu mohlo byť prečítané na zodpovednosť s tým, že náčrtok vyhotovili príslušníci PZ, s ktorými sa dostal do konfliktu. Poukázal na to, že správne orgány nevyhodnotili dôkazy v súlade so zákonom, pričom aj pri výsluchoch príslušníkov PZ jediné na čom sa zhodli bola skutočnosť spáchania údajného priestupku. Z ich výpovedí nebolo možné identifikovať miesto a samotný priebeh spáchania údajného priestupku. On sám v konaní nevyužil svoje právo nevypovedať, práve naopak a jeho obrana nebola žiadnym nespochybniteľným dôkazom vyvrátená. Listinné dôkazy uvádzané správnymi orgánmi boli podľa žalobcu vo vzťahu k skutku irelevantné a nenasvedčovali ani len to, že sa nejaký skutok mohol stať. Žalovaný ako odvolací orgán sa so vzájomnými rozpormi a pochybnosťami vo veci vôbec nezaoberal, nerespektoval prezumpciu nevinu a zásadu in dubio pro reo. Zistenie skutkového stavu žalobca pokladal za rozporné s obsahom administratívneho spisu. Mal za to, že záznam o skutku na úseku cestnej dopravy nemal žiadnu dôkaznú hodnotu okrem toho, že slúži iba ako podnet pre správny orgán. Jediný dôkaz, ktorý ho mal usvedčovať boli dôkazy majúce pôvod u príslušníkov PZ, t. j. boli nimi vypracované alebo mali základ v ich svedectve. Príslušníci PZ však vypovedali rozporuplne a vôbec nebolo možné zrekonštruovať údajný priebeh skutku. Žalobca pokladal za absurdnú konštatáciu správneho orgánu o tom, že príslušníci PZ sa zhodli v podstatnej skutočnosti o tom, že prešiel vodorovné značenie na mieste, kde to bolo zakázané. Ďalej poukázal na rozpory oboch svedkov, z ktorých vyplývalo, že ich výpovede si navzájom odporujú (dokonca svedok Blažek si vo výpovedi odporoval aj sám seba). Svedkovia vypovedali technicky neprijateľné údaje a nebolo možné udalosť podľa toho zrekonštruovať. Mal za to, že žiaden dôkaz ho nespochybniteľne neusvedčoval zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. On ako obvinený nebol povinný dokazovať svoju nevinu, ale správny orgán mal povinnosť dokázať vinu jemu. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Sžo/126/2006 pojednávajúci ohľadom hodnotenia dôkazov s tým, že v danom prípade nebolo možné hovoriť o zákonom rozhodnutí práve pre nedostatky pri zisťovaní skutkového stavu a vyvodzovaní skutkových záverov pre rozhodnutie vo veci samej. Hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov nemôže byť ľubovoľné a správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle danej zásady len po tom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. V danom prípade zo spisu vyplývali rozpory medzi fotodokumentáciou a náčrtom, ako aj medzi úradným záznamom a jeho vyjadrením v zázname o skutku a tiež aj vo výpovediach príslušníkov PZ. Zásada prezumpcie nevinu znamená, že správny orgán je povinný dokázať obvinenému z priestupku vinu a ak sú o nej pochybnosti musí rozhodnúť v prospech obvineného. V spise sa nenachádzali žiadne dôkazy, ktoré by priamo preukazovali, že sa akýkoľvek priestupok stal a preukazovali jeho zodpovednosť za spáchanie takéhoto priestupku.

6. Krajský súd konštatoval, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného poskytuje dostatočný základ na jeho vecné preskúmanie. Skutočnosť, ku ktorým správny orgán dospel na základe svojej zákonom povolenej voľnej úvahy, boli v ňom primerane odôvodnené a zároveň bolo adekvátne reagované na všetky relevantné v odvolaní voči rozhodnutiu orgánu verejnej správy prvého stupňa vznesené námietky žalobcu. Taktiež boli náležite vyhodnotené všetky v konaní získané a v rozhodnutí použité dôkazy. Ohľadom námietky nedostatočne zisteného skutkového stavu mal správny súd za to, že tak žalovaný ako aj orgán verejnej správy prvého stupňa skutkový stav veci zistili riadne, keď pri svojom rozhodovaní vychádzali zo zákonne získaných dôkazov, ktoré posúdili, vyhodnotili a na vec následne správne aplikovali príslušné právne predpisy. Žalovaný sa zaoberal aj vyhodnotením vo veci vykonaných dôkazov - výpovedí svedkov (zasahujúcich príslušníkov PZ).

7. Taktiež konštatoval, že je pravdou, že ani fotodokumentácia a ani náčrt miesta spáchania dopravného priestupku nezachytávajú bezprostredné konanie žalobcu pri páchaní priestupku, avšak je zrejmé, ako je aj správne uvedené v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí, že tieto dôkazy zachytávajú miesto, kde došlo k spáchaniu priestupku žalobcom až po jeho vykonaní. Oba tieto dôkazy boli vyhotovené

zasahujúcimi príslušníkmi PZ bezprostredne po zistení spáchania priestupku. Spôsob spáchania priestupku jednoznačne vyplýva z výpovedí zasahujúcich policajtov - svedkov, ktorí vo svojich výpovediach zhodne a jednoznačne identifikovali čas spáchania priestupku, vozidlo žalobcu, ktorým bol spáchaný priestupok, ako aj miesto jeho spáchania. Nepresnosti pri určovaní vzdialeností medzi vozidlom zasahujúcich policajtov a vozidlom žalobcu v mieste, kde došlo k spáchaniu daného skutku možno pričítať k väčšiemu časovému odstupe od spáchania skutku (11.04.2014) a času kedy vypovedali svedkovia (10.09.2014). Potom podľa názoru krajského súdu takéto nepresnosti sú pochopiteľné.

8. Krajský súd zároveň vyslovil názor, že takéto nepresnosti nemajú podstatný vplyv na skutočnosti o tom, kde, kedy, kým a ako k priestupku došlo. Konajúce správne orgány v preskúmaných rozhodnutiach správne uviedli, že v podstatných bodoch pre posúdenie spáchania skutku žalobcom (kde, kedy a ako) boli výpovede svedkov zhodné. Taktiež správny súd zdôraznil, že výpovede svedkov - zasahujúcich policajtov sú riadnym a zákonným dôkazom. Ak by mal súd o ich relevantnosti pochybnosti musel by mať dôkaz o neobjektívnom postupe zasahujúcich policajtov voči žalobcovi, to znamená, že žalobca mal preukázať, že tieto výpovede svedkov, o ktoré správne orgány opreli svoje rozhodnutia nie sú hodnoverné a mal potom aj predložiť dôkaz o zaujatosti policajtov voči nemu, resp. navrhnúť vykonanie takéhoto dôkazu správnymi orgánmi. Žiadny takýto dôkaz v správnom konaní a ani v podanej žalobe žalobca nepredložil. Iba samotné poukazovanie na rozpory vo výpovediach svedkov o vzdialenostiach vozidiel zasahujúcich policajtov a žalobcu pri spozorovaní spáchania priestupku nie sú takého charakteru, že by mal krajský súd akúkoľvek pochybnosť o hodnovernosti ich výpovedí a potom takýto dôkaz je plne akceptovateľný zo strany správnych orgánov ako aj súdu a vyplýva z neho jednoznačne spáchanie skutku kladeného za vinu žalobcovi. Skutkový stav bol vo veci zistený v dostatočnom rozsahu na jej posúdenie a krajský súd nevzhladol žiadny dôvod na doplnenie dokazovania. Zisteným skutkovým stavom bola vina žalobcu jednoznačne preukázaná a nijako nedošlo k popretiu zásady prezumpcie neviny. Súčasná platná právna úprava postihuje spáchanie predmetného priestupku rovnako ako úprava platná v čase kedy k jeho spáchaniu prišlo a kedy o ňom rozhodovali správne orgány. Správny súd preto vyslovil názor, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného považuje za vecne správne, vychádzajúce z riadne zisteného skutkového stavu, ktorý je riadne zachytený v administratívnom spise, rozhodnutie je náležite odôvodnené a vydané v súlade so zákonom, v konaní správnych orgánov predchádzajúcich vydaniu preskúmaných rozhodnutí súd nezistil žiadnu vadu, ktorá by mohla mať vplyv na ich zákonnosť a preto podľa žalobu zamietol.

9. Proti tomuto rozsudku podal žalobca - sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Sťažovateľ úvodom kasačnej sťažnosti vyslovil názor, že v danej veci bol naplnený kasačný dôvod v zmysle § 440 ods. 1 písm. e/ S.s.p., t.j., že vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Poukazujúc na ust. § 23 ods. 2 písm. a/ S.s.p. mal za to, že v posudzovanom prípade išlo o vec patriacu do správneho trestania, a teda mal namiesto senátu rozhodovať sudca, čím došlo k porušeniu jeho práva na zákonného sudcu a v spojení s tým práva na spravodlivé súdne konanie. V ďalšom bode sťažovateľ s poukazom na ust. § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru sťažovateľa správny súd nesprávne aplikoval § 195 písm. a/ S.s.p., nakoľko kvalita administratívnych spisov a ich obsah neobsahujú žiaden dôkaz o tom, že sa skutok, ktorý sa sťažovateľovi kládol za vinu stal, pričom sťažovateľ poprel že by sa stal - vyjadrenie „skutok sa nestal“. Pokus správnych orgánov sanovať dôkaznú núdzu výpoveďou príslušníkov PZ namietal sťažovateľ nielen z hľadiska formálneho, ale aj z hľadiska obsahového, keď po rovnakých otázkach k podrobnejším okolnostiam o údajnom skutku sa títo vo výpovediach rozchádzali a vypovedali technicky neprijateľné skutočnosti. Podľa obsahu spisu je zrejmé, že v konaní neboli zadovážené žiadne dôkazy, ktoré by sťažovateľa usvedčovali z konania, ktoré by bolo možné považovať za protiprávne. Rozporné a rozporované tvrdenia príslušníkov PZ, ktorých správne orgány oboch stupňov zjavne bez ďalšieho považovali za usvedčujúce dôkazy hodnotili v rozpore s § 34 ods. 5 Správneho poriadku a správny súd v rozpore s ust. § 129 ods. 1 a 2 S.s.p. Správny súd neaplikoval, resp. nesprávne aplikoval ust. § 195 písm. c/ S.s.p., keď neuplatnil základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na

správne trestanie. Krajský súd vôbec neuplatňoval zásadu in dubio pro reo a bez dostatočných dôvodov zasiahol do prezumpcie neviny sťažovateľa, ktorý spáchanie skutku poprel. Ak je popreté akékoľvek konanie, nie je možné zo strany sťažovateľa navrhovať dôkazy, nakoľko nie je možné dokazovať negatívnu skutočnosť, ale potrebné nad všetku pochybnosť dokázať, že sa skutok stal.

10. V ďalšom bode kasačnej sťažnosti sťažovateľ s odkazom na § 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p. poukázal na to, že správny súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Krajský súd nesprávne aplikoval ust. § 129 ods. 1 a 2 S.s.p. a dôkazy v podobe výpovedí príslušníkov PZ, ktorými sa snažil správny orgán prvého stupňa odstrániť dôkaznú núdzu nehodnotil s ohľadom na všetky okolnosti ich získania, keď z obsahu výpovede obidvoch príslušníkov je zrejmé, že sa pred výpoveďami oboznámili s úradným záznamom, ktorý vytvorili spoločne, a napriek tomu vypovedali rozporne. Hodnotenie dôkazov správnym súdom sa javí len ako formálne prebratie odôvodnenia rozhodnutia žalovaného, ktoré kvalitou svojho odôvodnenia nie je navyše v súlade s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V tejto súvislosti vytkol krajskému súdu i odklon od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu v zmysle § 440 ods. 1 písm. h/ S.s.p., pričom do pozornosti dal a citoval časti odôvodnení rozhodnutí tak Ústavného súdu Českej republiky (sp.zn. II. ÚS 2014/2007) no najmä Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Sžo/3/2011 a sp.zn. 1Sžd/39/2012, zaoberajúcich sa otázkou hodnotenia dôkazov v obdobných prípadoch. Záverom sťažovateľ namietal i to, že rozhodnutia správnych orgánov nespĺňajú kritéria požadované zákonom pre preskúmateľnosť rozhodnutia a správny súd sa opätovne odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (sp.zn. 5Sži/1/2009, 1Sžo/23/2010, 1Sžd/18/2011), keď naďalej zostáva priemernému adresátovi, ktorým je sťažovateľ upretá možnosť pochopiť právne závery nevybočujúce z logiky aplikácie práva a vedúce k myšlienke obsiahnutej vo výrokovvej časti rozhodnutí správnych orgánov.

11. Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti nebolo podané.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.), je prípustná (§ 439 S.s.p.) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. októbra 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

13. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu č.k. 6S/9/2015-59 zo dňa 5. októbra 2017, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. KRPZ-BA-KDI21-190/2014-P zo dňa 03.12.2014, ktorým žalovaný ako odvolací orgán podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa - Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave V č. ORP-P-501/BAV-OBCP-2014 zo dňa 15.10.2014, ktorým uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona o priestupkoch, keď ako účastník cestnej premávky porušil ust. § 3 ods. 2 písm. b/ zákona o cestnej premávke s poukazom na § 137 ods. 2 písm. o/ tohto zákona, na tom skutkovom základe, že dňa 11.04.2014 v čase okolo 9.20 hod. v Bratislave na Balkánskej ulici v smere od hraničného prechodu Rajka smer Rusovce viedol motorové vozidlo zn. Jaguar, EČ: C pričom neuposlúchol pokyn vyplývajúci z vodorovného dopravného značenia „V1b“ - dvojitá pozdĺžna súvislá čiara a to tak, že cez toto vodorovné dopravné značenie so svojim vozidlom prešiel a predchádzal vozidlá na mieste, kde je to zakázané. Za tento skutok mu orgán verejnej správy prvého stupňa uložil podľa § 22 ods. 2 písm. e/ zákona o priestupkoch sankciu - pokutu vo výške 100,- € a zákaz činnosti viesť vozidlá na dobu 1 mesiaca.

14. Podľa § 6 ods. 1 S.s.p. správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb

zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

15. Podľa § 194 ods. 1, 2 S.s.p. správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie. Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

16. Podľa § 438 ods. 1 S.s.p. kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

17. Podľa § 454 S.s.p. na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvoinštančné správne rozhodnutie, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

19. Kasačný súd k jednotlivým sťažnostným bodom uvádza nasledovné:

20. Sťažovateľ primárne namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, keď odvolávajúc sa na ust. § 23 ods. 2 písm. a/ S.s.p. mal za to, že v posudzovanom prípade išlo o vec patriacu do administratívneho trestania, a teda mal namiesto senátu rozhodovať sudca. Uvedený postup správneho súdu mal podľa jeho tvrdení zakladať vadu v zmysle § 440 ods. 1 písm. e/ S.s.p., v dôsledku čoho malo dôjsť k porušeniu jeho práva na zákonného sudcu a práva na spravodlivé súdne konanie. Vo vzťahu k tejto kasačnej námietke Najvyšší súd uvádza, že v zmysle § 23 ods. 2 písm. a/ S.s.p. sudca na krajskom súde koná a rozhoduje o správnych žalobách vo veciach správneho trestania podaných proti rozhodnutiu alebo opatreniu o priestupku. Vzhľadom na to, že predmetom súdneho prieskumu v konaní pred správnym súdom bolo rozhodnutie o uložení sankcie - pokuty za priestupok na úseku cestnej premávky je nepochybné, že išlo o preskúmanie zákonosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktoré zákonodarca (na rozdiel od pôvodnej právnej úpravy - zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, vyžadujúcej senátne rozhodovanie) zveril sudcovi. V danej veci je potrebné prisvedčiť sťažovateľovi, že krajský súd nepostupoval v intenciách ust. § 23 ods. 2 písm. a/ S.s.p., keď žalobu sťažovateľa vo veci správneho trestania, evidentne spadajúcu pod režim sudcovského rozhodovania prejednal a rozhodol v senáte. Kasačný súd však k tomuto pochybeniu, resp. námietke sťažovateľa uvádza, že v prípade ak namiesto sudcu rozhodol senát, ide nepochybne o nesprávne obsadený krajský súd, no toto nesprávne obsadenie krajského súdu nie je vadou takej intenzity, ktorá by sama o sebe mala byť dôvodom zrušenia rozhodnutia krajského súdu, pretože za týchto okolností nie je účastník konania nijako ukrátený na svojich subjektívnych právach verejnoprávneho charakteru. Kasačný súd preto uvedené pochybenie krajského súdu nevyhodnotil ako vadu v zmysle § 440 ods. 1 písm. e/ S.s.p., ktorá by odôvodňovala zrušenie jeho rozhodnutia (k tomu pozri rozsudky Najvyššieho správneho súdu ČR, sp.zn. 3Azs 5/2003 či sp.zn. 2Afs 54/2012 - www.nssoud.cz).

21. Sťažovateľ v ďalších bodoch kasačnej sťažnosti predovšetkým vytýkal tak orgánom verejnej správy ako i krajskému súdu nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, resp. nedôsledné vysporiadanie sa s touto zákonnou požiadavkou, keď popierajúc spáchanie skutku kladnému mu za vinu mal za to, že zistený skutkový stav vychádzal iba zo svedeckých výpovedí zasahujúcich príslušníkov PZ, ktoré nezahodujú sa v podstatných znakoch a bez podpory ďalších dôkazov vniesli do veci relevantné pochybnosti o spáchaní priestupku sťažovateľa, čím malo dôjsť k vzniku dôkaznej núdze a postupu v rozpore s trestnoprávnymi princípmi (presumpcia nevinu, in dubio pro reo).

22. Kasačný súd zistil, že súčasťou administratívneho spisu žalovaného je priestupkový spis, obsahom ktorého sú: Záznam o skutku na úseku cestnej dopravy zo dňa 11.04.2014 podpísaný nstrž. C.

(sťažovateľ ho podpísať odmietol s tým, že uviedol poznámku - skutok sa nestal), Úradný záznam zo dňa 11.4.2014 spracovaný nstrž. C. a npráp. E., dve fotografie, náčrt miesta skutku, výpis z evidenčnej karty vodiča - sťažovateľa, rozkaz o uložení sankcie za priestupok zo dňa 21.05.2014, odpor podaný sťažovateľom proti nemu, rozhodnutie OR PZ v Bratislave V zo dňa 15.07.2014, ktorým bol vyššie uvedený rozkaz zrušený. Súčasťou spisu sú i zápisnice o výsluchu svedka nstrž. C. a npráp. E. obe zo dňa 10.09.2014 uskutočnené za prítomnosti sťažovateľa a jeho právneho zástupcu, zápisnica z ústneho pojednávania uskutočneného dňa 15.10.2014 (vypočutý sťažovateľ).

23. V zázname o skutku na úseku cestnej dopravy zo dňa 11.04.2014 je uvedený popis skutku kladeného sťažovateľovi za vinu tak, že dňa 11.04.2014 v čase o 9.20 hod. „Viedol motorové vozidlo po Balkánskej ul. v smere z HP Rusovce Rajka smerom na obec Rusovce pričom predbiehal pred ním idúce vozidlá cez dvojitú plnú čiaru.“ Uvedený záznam obsahuje poznámku o tom, že sťažovateľ ho odmietol podpísať.

24. O skutku sťažovateľa bol okrem iného vyhotovený úradný záznam Č.p.: ORP-P-52/BAV-OPP5-2014, DU: 111/2014 zo dňa 11.04.2014 spracovaný npráp. Q. E. a nstržm. M. C., z ktorého vyplýva, že menovaní príslušníci PZ boli zaradení do hliadkovej motorizovanej služby s tým, že v čase o 9.20 hod. vykonávali hliadkovú službu na ul. Balkánska v Bratislave - Rusovciach smerom z obce Rusovce na hraničný prieťah Rajka, kde spozorovali oproti idúce osobné motorové vozidlo zn. JAGUAR X-Type, zelenej farby, EČV: C., ktoré išlo od hraničného prechodu Rajka smerom do obce Rusovce. Vodič uvedeného motorového vozidla predchádzal pred ním idúce motorové vozidlá v úseku cca 350 metrov aj napriek tomu, že je na uvedenom mieste vodorovným dopravným značením V1b predchádzanie zakázané, pričom hliadka šla v prvom z dvoch jazdných pruhov smerom k hraničnému prieťahu Rajka. Vodič po zastavení motorového vozidla hliadkou spáchanie skutku poprel keď uviedol „skutok sa nestal“, pričom toto vyjadrenie nepodpísal.

25. V súvislosti s objasňovaním priestupku sťažovateľa boli orgánom verejnej správy prvého stupňa vykonané i výsluchy príslušníkov PZ tvoriacich hliadku v zložení nstržm. M. C. a npráp. Q. E.. Uvedení príslušníci PZ vypovedali k priestupku sťažovateľa v procesnom postavení svedkov, pričom ich výpovede boli písomne zachytené v zápisniciach o výsluchu svedka zo dňa 10.09.2014. Z uvedených výpovedí vyplynulo, že príslušníci PZ sa presúvali po Balkánskej ulici smerom na hraničný prieťah Rajka, pričom zhodne identifikujú oproti ním idúce motorové vozidlo sťažovateľa popísali priebeh skutku kladenému mu za vinu tak, že sťažovateľ cez dve plné čiary prešiel do protismeru a predbiehal ostatných účastníkov cestnej premávky. Výpovede uvedených svedkov boli orgánom verejnej správy prvého stupňa vykonané za prítomnosti sťažovateľa, ktorý však svoje právo klásť svedkom nevyužil a zápisnice bez výhrad podpísal.

26. Za účelom prejednávania priestupku bolo nariadené ústne pojednávanie, o ktorom bola dňa 15.10.2014 vyhotovená zápisnica, pričom sťažovateľ spáchanie skutku kladenému mu za vinu poprel keď uviedol, že skutok sa nestal, presný dátum si nepamätá, šoféroval od strany hraničného prieťahu Rajka smerom do Rusoviec, na vozovke bolo množstvo áut v jeho i opačnom smere, nevedel si spomenúť, kde presne spozoroval svetelný policajný signál za ním.

27. Pokiaľ ide o hodnotenie výpovedí policajtov npráp. Q. E. a nstržm. M. C., kasačný súd nemá pochybnosť o tom, že vypovedali o udalosti tak, ako to zaznamenali svojimi vnemami, ich výpovede sú zhodné v tom, že dňa 11.04.2014 vykonávajúc motorizovanú hliadku po Balkánskej ulici smerom na hraničný prieťah Rajka, identifikovali oproti ním idúce motorové vozidlo sťažovateľa, ktorým cez dve plné čiary, t.j. v mieste kde je to zakázané prešiel do protismeru a predbiehal ostatných účastníkov cestnej premávky. Sťažovateľ na mieste poprel spáchanie skutku kladenému mu za vinu s vyjadrením, že skutok sa nestal. Uvedené výpovede posúdil najvyšší súd ako hodnoverné a postačujúce na prijatie záveru o spáchaní priestupku sťažovateľom nielen preto, že príslušníci polície sú viazaní Ústavou Slovenskej republiky, zákonmi, prisahou a svojim spoločenským postavením, ale najmä preto, že nemali žiaden dôvod poškodiť sťažovateľa a plnili si len úlohy, ktoré im vyplývali z ich služobného zaradenia týkajúceho sa zabezpečovania bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

28. Kasačný súd považuje za potrebné uviesť, že pre preukázanie spáchania priestupku nie je rozhodujúcou skutočnosť, či je spáchanie priestupku preukázané iba jedným alebo skupinou viacerých dôkazov, či ide o formu výpovede príslušníka polície alebo obvineného z priestupku, ak taký dôkaz alebo dôkazy nepochybne preukazujú vinu priestupcu. Popretie uvedeného by skutočne mohlo predstavovať závažnú prekážku brániacu objasneniu priestupkov napr. aj v doprave bez toho, aby sa bolo možné oprieť, resp. vychádzať z výpovedí zakročujúcich príslušníkov polície, ktorí sú logicky nielen v postavení orgánu vykonávajúceho zákrok voči priestupcovi, ale i (často krát jedinými) svedkami páchania priestupkov. V tejto súvislosti sa žiada uviesť i to, že príslušníci PZ môžu byť pri plnení úloh vyplývajúcich im zo zákona o policajnom zbore na úseku cestnej premávky svedkami mnohých priestupkov, ktoré technicky, výpoveďami ďalších svedkov, či inými dôkaznými prostriedkami nemožno objektívne zachytiť napr. aj z dôvodu ich postupu a s tým spojeného použitia týchto prostriedkov pri objasňovaní iného priestupku.

29. Vylúčenie príslušníkov PZ z konania, ako úradných osôb prítomných pri páchaní priestupku, pre neobjektívnosť žiadny zákon neumožňuje automaticky len preto, že pri páchaní priestupku zakročovali, ale objektívnosť a obsah ich výpovede hodnotí správny orgán rozhodujúci o priestupku v prvom i druhom stupni, rovnako ako ostatné dôkazy, pokiaľ boli vo veci zabezpečené. Sťažovateľ pritom má možnosť konfrontovať svoje výhrady či už k samotnej otázke zistenia skutkového stavu no najmä k novej zaujatosti pri výsluchoch svedkov - zakročujúcich príslušníkov PZ a ani na ústnom pojednávaní o prejednaní priestupku (s výnimkou jeho subjektívnych pocitov o neštandardnom postupe hliadky pri výkone kontroly) objektívnosť postupu policajtov - svedkov konkrétnymi a relevantnými skutočnosťami nenamietal, žiadnemu z prítomných policajtov otázku nepoložil a zápisnicu podpísal. Nemožno teda spochybňovať postup orgánov verejnej správy v tom zmysle, že by sťažovateľ nemal vytvorený priestor na konfrontáciu jeho tvrdení so svedeckými výpoveďami policajtov. Kasačný súd preto samotný nesúhlas sťažovateľa (v zásade vyjadreným iba strohým konštatovaním „skutok sa nestal“) so zistením skutkového stavu, považoval za ničím nepodložený a nedôveryhodný.

30. Najvyšší súd nepovažoval zistenie skutkového stavu v rozsahu popísanom vyššie za nedostatočné, resp. vytvárajúce stav dôkaznej núdze, čoho dôsledkom by malo byť uplatnenie postupu v zmysle zásady in dubio pro reo. Požiadavku obstarávať ďalšie dôkazné prostriedky, kasačný súd nepovažoval za dôvodnú, pretože pokiaľ nie sú dané pochybnosti o dôkaze, bez ohľadu na to, z akého zdroja pochádza a ak bol získaný a vykonaný v súlade so zákonom, nie je nevyhnutné k nemu priradovať ďalšie dôkazy. Priradovanie ďalších dôkazov na preukázanie skutkového stavu prichádza do úvahy iba v prípade vzniku pochybností. V danej veci išlo o svedecké výpovede dvoch príslušníkov PZ, ktoré sa zhodovali v podstatných znakoch - miesto, čas, spôsob spáchania priestupku - vymedzujúcich protiprávne konanie sťažovateľa, pričom rozdielnosť ich výpovedí (logicky odôvodnená ich subjektívnym vnímaním a odstupom času od skutku kladeného sťažovateľovi za vinu) nespočívala v skutočnostiach, ktoré by boli pre vyvodenie deliktualnej zodpovednosti sťažovateľa smerodajné. Vzhľadom na to, že v predmetnej veci správne orgány, krajský súd a ani najvyšší súd nemali pochybnosti o zistenom skutkovom stave, nebolo nevyhnutné obstarávať a vykonávať ďalšie dôkazy. Najvyšší súd musel prisvedčiť argumentácii žalovaného, že výpoveď príslušníka polície je dôkaz ako ktorýkoľvek iný, nemá ani väčšiu ani menšiu procesnú váhu, než ktorýkoľvek iný dôkaz. Ak je vykonaný riadnym procesným spôsobom - v súlade so zákonom a jeho obsah nie je v rozpore s inými tvrdeniami preukazujúcimi ako ku skutku došlo, nie je možné ho spochybňovať iba preto, že príslušník polície voči podozrivému z priestupku zakročuje ako prvý a je v zásade v jeho záujme usvedčiť priestupcu zo spáchania priestupku. Až v prípade, ak je inými dôkazmi preukázané neobjektívne a prípadne zaujaté tvrdenie príslušníka polície o ním dokumentovanom skutku (v danej veci nešlo o tento prípad), je potrebné v súlade so zákonom o priestupkoch a Správnym poriadkom zadovážovať a vykonať ďalšie dôkazy. Pokiaľ sa sťažovateľ v tejto otázke odvolával na rozsudok najvyššieho súdu sp.zn. 1Sžd/39/2012 zo dňa 20.02.2014, kasačný súd uvádza, že v danom prípade viedli najvyšší súd k záveru o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia a potrebe zrušiť toto rozhodnutie iné skutočnosti. Najvyšší súd v danej veci konštatoval „rozpor medzi obsahom správy o výsledku objasňovania, tak ako bol konštatovaný v časti Výsledok orgánu Policajného zboru (policajta) a podanými vysvetleniami členov hliadky, ktorá žalobcu zastavila. Ide o konštatovanie tých istých osôb, avšak ktorých obsah sa rozchádza. V správe sa konštatuje, že žalobca si nebol vedomý spáchania

priestupku, a preto odmietol zaplatiť pokutu, avšak vo vysvetleniach obaja príslušníci konštatovali, že žalobca sa k spáchaniu skutku priznal a len si chcel ako právnik vyskúšať priestupkové konanie v praxi.“ Vzhľadom na to, že v predmetnej veci neboli zistené nezrovnalosti zmieneného charakteru (ktoré by vyžadovali nedostatky zisteného skutkového stavu rozptýliť ďalším dokazovaním), je zrejmé, že najvyšší súd vychádzal z iných skutkových okolností a preto závery vyplývajúce z tohto rozhodnutia nebolo možné zohľadňovať resp. aplikovať na prejednávajúcu vec.

31. Podľa názoru najvyššieho súdu zo svedeckých výpovedí policajtov nepochybne vyplynulo, že sťažovateľ sa dopustil priestupku tak, ako ho správne orgány popísali v rozhodnutiach o uložení pokuty. Skutkový stav bol zistený nepochybne - presne a úplne a jeho právne posúdenie je v súlade so zákonom.

32. Kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa neobsahuje žiadne právne relevantné námietky, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. S poukazom na závery uvedené vyššie považoval kasačný súd námietky sťažovateľa vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 S.s.p. zamietol.

33. O trovách konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. a contrario tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 147 ods. 2 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.